

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 245/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného JUDr. Máriom Keletim, advokátom, Hlavná 36, Hnúšťa, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/18/2023 z 18. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 3. októbra 2024 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Súčasne žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. V poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tk/1/2019 z 25. septembra 2020 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka. Na odvolania sťažovateľa a prokurátora bol zmieneny rozsudok rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/163/2020 z 21. apríla

2021 podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd vo veci sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne bol sťažovateľovi uložený trest prepadnutia majetku. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a bolo porušené právo na obhajobu zásadným spôsobom. Dovolanie bolo napadnutým uznesením s poukazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nebol v trestnom konaní riadne právne zastúpený, pretože plnú moc udelil obchodnej spoločnosti. Obhajcom pritom môže byť výlučne advokát, teda fyzická osoba. Sťažovateľ sa nestotožňuje so záverom, že postačuje, aby bol v zozname advokátov zapísaný konateľ obchodnej spoločnosti, ktorej bola udelená plná moc na zastupovanie v trestnom konaní. Sťažovateľ nesúhlasí, že všeobecné súdy nevykonali po vrátení veci na ďalšie konanie dôkazy, na ktoré poukázal krajský súd v skoršom zrušujúcom rozhodnutí. Tým by sa preukázalo, že predovšetkým skoršia usvedčujúca výpoveď [REDAKOVANÉ] bola dôsledkom nezákonnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Za nedostatočný považuje sťažovateľ záver o nemožnosti uplatnenia tejto námietky na dovolanie založený na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. c) a g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Sťažovateľ pritom nemusel osobitným procesným úkonom navrhovať vykonanie dôkazu, ktorého potreba vyplynula zo skoršieho kasačného rozhodnutia krajského súdu. Ďalej sťažovateľ poukazuje na skutkové okolnosti, v zmysle ktorých mala byť skoršia výpoveď [REDAKOVANÉ] vyvolaná nezákonnými praktikami policajtov, o ktorých sa dozvedel po podaní dovolania. Neobstojí ani záver najvyššieho súdu o irelevantnosti sťažovateľovho tvrdenia o nátlaku na [REDAKOVANÉ] zdôrazňovaním hrozby vysokého trestu a možného východiska v podobe spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd východiskovo akcentuje, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu (v danom prípade najvyššieho súdu, pozn.). Úlohou ústavného súdu totiž

nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 100/2022).

6. Námietke atakujúcej nedostatok právneho zastúpenia nemožno priznať procesný úspech. Pre ústavný súd ako primárne ľudsko-právny súd je s poukazom na závery najvyššieho súdu podstatné, že sťažovateľovi ako obvinenému bola v jeho trestnej veci poskytnutá obhajoba zo strany fyzickej osoby zapísanej v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou. Sťažovateľ pritom v ústavnej sťažnosti ani nijakým spôsobom nespochybňuje, že úkony obhajoby vykonával v trestnom konaní advokát, ktorý je konateľom právnickej osoby, ktorej bola zo strany sťažovateľa udelená korešpondujúca plná moc. Napokon je pre ústavný súd rozhodné, že sťažovateľ nepoukazuje na žiaden konkrétny ľudsko-právny nedostatok, ktorý by mal nastať v dôsledku uvádzanej argumentačnej línie. Inými slovami, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v avizovanej súvislosti netvrdí nijaké konkretizované ukrátenie na svojich obhajovacích právach.

7. Obsahovou podstatou ďalších dôvodov ústavnej sťažnosti je názor sťažovateľa o odmietnutí dovolacej námietky nevykonania určitej dôkaznej matérie v trestnom konaní po zrušení prvého meritórneho rozhodnutia všeobecného súdnictva, a to z procesných dôvodov (*a limine*). Sťažovateľ nesúhlasí s aplikáciou § 371 ods. 4 Trestného poriadku na avizovaný prípad, pretože najvyšší súd sa podľa sťažovateľovho názoru neoboznámil so všetkými podkladmi potrebnými pre učinenie zmieneného procesného odmietnutia časti argumentácie formulovanej na dovolanie. Ústavný súd však podotýka, že najvyšší súd predmetnú námietku neodmietol len s abstraktným konštatovaním, ktoré by zakladalo arbitrárnosť danej časti napadnutého uznesenia, ale s konkrétnym poukazom na to, že avizovaná argumentačná línia nebola v okolnostiach veci prednesená v sťažovateľovom odvolaní. Dovolací súd sa teda v tejto otázke prísne riadil zákonom, ktorý jasne vymedzuje dôvod nemožnosti predmetnú námietku v dovolacom konaní vecne skúmať (m. m. I. ÚS 670/2024), a svoje závery odôvodnil poukazom na sťažovateľovo dovolanie. Povedané inak, podľa judikatúry ústavného súdu už samotná zákonná úprava v spojení so skutočnosťou neuplatnenia námietky najneskôr v odvolacom konaní signalizuje nemožnosť úspechu dovolania sťažovateľa v tejto časti (m. m. I. ÚS 447/2024).

8. Z rovnakého dôvodu sa ústavný súd nemohol vzhľadom na svoje subsidiárne postavenie v systéme súdnej moci predmetnou výčitkou zaoberať ani vo vzťahu k tvrdeniu o tom, čo by sa opätovným výsluchom ██████████ v potenciálnej rovine mohlo, resp. nemohlo preukázať. Úlohou ústavného súdu totiž nie je preskúmať argumentáciu, ktorú mohol sťažovateľ predniesť v konaní pred všeobecným súdom. V zmysle ustálenej judikatúry totiž na posúdenie takýchto námietok ústavný súd nemá danú právomoc (m. m. napr. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Ak teda sťažovateľ pomenovanú konkrétnu námietku pred odvolacím súdom neuplatnil a neinicioval tak jej prieskum pred týmto všeobecným súdom, aby k nej tento zaujal svoje stanovisko a z hľadiska zákonnosti ju vyhodnotil, nemôže legitímne očakávať, že tak urobí

ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti (nie zákonnosti), ktorého kompetencia sa riadi zásadou subsidiarity (m. m. napr. I. ÚS 447/2024).

9. Následne sťažovateľ formuluje tvrdenie o nových skutočnostiach, ktoré zistil po právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia a ktoré mali smerovať k problematickému charakteru usvedčujúcej výpovede [REDAKOVANÉ]. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na tri zápisnice z 9. septembra 2021, 10. septembra 2021 a 7. júna 2023. Táto námietka však bola najvyšším súdom vyhodnotená ako nespôsobilá s poukazom na konkrétne súvislosti. Najvyšší súd v podstatnom uviedol, že dané písomnosti vznikli až po právoplatnom skončení trestného konania (čo sťažovateľ nespochybňuje, pozn.), a predstavujú tak nové a skôr neznáme skutočnosti, ktoré by mohli byť prípadne relevantné pre obnovu trestného konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku), ale nie pre dovolacie konanie, v ktorom najvyšší súd čoby dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku už nemôže skúmať a meniť. Ústavný súd len na zvýraznenie správnosti uvádzaných záverov dodáva, že avizovanými listinami sa sťažovateľ domáhal revízie skutkových okolností smerujúcich k ustáleniu viny. Pritom aj podľa rozhodovanej praxe ústavného súdu je obnova trestného procesu tým mimoriadnym opravným mechanizmom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, ak dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Obnova konania sa netýka právnych, ale skutkových nedostatkov (m. m. napr. IV. ÚS 636/2024). Uvádzané závery najvyššieho súdu sa preto javia ako ústavno-konformné, čo zakladá nevyhnutnosť vyhodnotenia aj tejto časti ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

10. Napokon sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s hodnotením najvyššieho súdu o nedostatku relevancie sťažovateľovho poukazu na nátlak orgánov činných v trestnom konaní vyvíjaný na [REDAKOVANÉ], pretože sloboda rozhodovania a uváženia o spôsobe obhajoby zostala u [REDAKOVANÉ] zachovaná. Podľa sťažovateľa by sa s daným argumentom dalo súhlasiť, ak by bola takáto komunikácia s [REDAKOVANÉ] realizovaná procesne predpísaným spôsobom. Pre ústavný súd je však rozhodné, že okolnosti, o ktoré sa mali nedostatky v zmienenom pôsobení opierať, sú skutkového charakteru, pričom sťažovateľ ich zistil po právoplatnom skončení pôvodného trestného konania. Nemožno preto nesúhlasiť so závermi najvyššieho súdu, v zmysle ktorých v kontexte predmetného (pôvodného, pozn.) konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť dovolania. Ústavný súd s poukazom na predošlý bod dôvodov tohto uznesenia opätovne pripomína, že nie dovolanie, ale obnova konania je tým mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý môže po pozitívnom ustálení dôvodov a podmienok obnovy konania smerovať k revízii skutkových zistení ustálených v pôvodnom trestnom procese. Ani tejto sťažnostnej námietke tak nebolo možné priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

11. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v dovolaní uplatnenom proti rozsudku krajského súdu. Ústavný súd však nie je ďalšou, alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi. Len skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu poskytnutými v reakcii na argumentáciu uvádzanú v dovolaní nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá

ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024, III. ÚS 22/2025).

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd odmietol v celom rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu odstraňovať nedostatky náležitostí ústavnej sťažnosti (sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil fotokópie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) a zaoberať sa návrhom sťažovateľa na priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu